

paa. Dagen efter kom Udenrigsministerens Svar, han refererede Spørgsmaalet og svarede absolut nej. Derefter stod der i „Social-Demokraten“, „da „Social-Demokraten“s Redaktion fra kompetent Side har Oplysninger, der paastaar det modsatte“. Derigennem benægter altsaa Redaktionen, at Ministerens Svar er rigtigt, det er en Beskyldning mod denne ikke alene for, at han har handlet paa den nævnte Maade, men ogsaa for, at han derefter har sagt en Usandhed, det er det, det er. Det var denne Beskyldning, det ærede Medlem fremsatte overfor Statsministeren, og det blev udtalt i Statsministerens Skrivelse, at det var dette Forhold, som skulde til Undersøgelse, og han ønskede, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sammen med sin Kollega skulde fremføre, hvad de havde af Beviser for denne Sigtelses Rigtighed, det var Beviserne, Skrivelserne til Justitsministeren skulde indeholde, og ikke Beskyldningen.

Hvorvidt disse Beviser var mere eller mindre fyldestgørende, kan man diskutere om, og man kan maaske sige, at Regeringen skulde have afvist Beskyldningen og ikke henvist den til Undersøgelse, naar der ikke fandtes bedre Beviser. Men jeg vil dog bede Forsamlingen overveje, hvad man vilde have faaet at høre fra de Herrer Side, hvis Undersøgelsen var blevet afvist med denne Begrundelse. Derfor tog man Sagen op til Undersøgelse med de Bevisligheder, som de vedkommende havde at vedlægge, men det viste sig, at disse Bevisligheder ikke kunne holde, og at Beskyldningen var ganske urigtig.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke ret vel kan staa sig ved at optræde paa den Maade, at han derefter gaar over til en anden Beskyldning. Det ærede Medlem kan dog ikke benægte, at han til at begynde med fremsatte det ovennævnte Spørgsmaal og fremhævede, at „Social-Demokraten“s Redaktion havde Oplysninger, som gik i modsat Retning af Udenrigsministerens Svar. Det er ganske umuligt for det ærede Medlem at benægte dette, og det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem ikke ret vel kan staa sig ved at løbe fra denne Beskyldning over til en anden. Thi hvad vil det nemlig sige? Det vil sige, at det ærede Medlem, saa længe han ikke var sikker paa, at der vilde komme en Undersøgelse, opretholdt den nævnte ærerørige Sigtelse mod Udenrigsministeren, men i det Øjeblik, da Undersøgelsen var fastslaaet som en Kendsgerning, var det efter det ærede Medlems Anskuelse ikke længere det, Beskyldningen skulde gaa ud

paa, og saa trak han sig ganske rolig bort fra den og gik over til en helt anden Beskyldning.

Tror nu det ærede Medlem, at han kan staa sig ved en saadan Optræden, at han først fremsætter en bestemt Beskyldning af stor Rækkevidde for den vedkommende baade med Hensyn til hans politiske og hans personlige Hæderlighed og derefter, i det Øjeblik han er sikker paa, at der vil komme en Undersøgelse, siger: denne Beskyldning gaar jeg bort fra, jeg gaar over til at fremsætte en Beskyldning paa et andet Grundlag. Jeg tror ikke, det ærede Medlem kan staa sig derved, thi hvad betyder nemlig dette, at han gaar over paa et andet Grundlag? Det maa selvfølgelig betyde, at han ikke er sikker paa, at Grundlaget for den Beskyldning, han oprindeligt fremsatte, var rigtigt, hvorfor skulde han ellers forlade denne Beskyldning? Men hvad vil det igen sige? Det vil sige, at det ærede Medlem overfor Udenrigsministeren har fremsat Beskyldninger af baade i politisk og rent borgerlig Henseende ærerørig Art, hvis Rigtighed han ikke selv tror paa.

Det forekommer mig, at ret meget længere ud i Gemenhed kan man vanskelig komme. Der kan undertiden være et lille forsonende Skær over en Beskyldning, naar man har Indtryk af, at vedkommende selv tror paa dens Rigtighed; men er Forholdet dette, at det ærede Medlem ikke selv tror paa Beskyldningen, forekommer den Handling, det ærede Medlem her har foretaget sig, at være langt mere graverende.

Formanden: Et Ord som graverende burde det ærede Medlem have anvendt ogsaa før i Stedet for at benytte Ordet Gemenhed, som ikke er noget parlamentarisk Udtryk.

Knud Kristensen: Gement er naturligvis et stærkt Udtryk, det indrømmer jeg, og selvfølgelig bøjer jeg mig for Formandens Afgørelse i Retning af, at det ikke er parlamentarisk, men at det er uhyre betegnende for denne Handling, kan jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa.

Formanden: Det Ræsonnement kan det ærede Medlem ikke gøre gældende overfor Formanden.

Knud Kristensen: Det forekommer mig endvidere, at hvis det, at en Mand har spekuleret i sit eget Selskabs Aktier, skulde være en Beskyldning, maa man spørge det ærede Medlem, hvorfor han saa blot har henholdt sig til 1916. Hvis det er grave-